

Temps Ordinari - Trenta-dosè diumenge

Per Silvestre F el dc., 04/11/2020 - 10:30

[Sv 6,12-16](#)

[1Te 4,13-18](#)

[Mt 25,1-13](#)

Si canviem la paraula "saviesa" per "Déu", "Jesús ressuscitat" o "Esperit Sant" en la primera lectura, hi reconeixem la gran Bona Notícia: Déu s'avança a buscar-nos i estimar-nos, Jesús és a la porta i truca, si algú li obra, entrarà i soparan junts (Apocalipsi 3,20).

Cal, però, obrir-li, desitjar-ho, valorar-ho. I, d'alguna manera, la intensitat de l'encontre dependrà de la intensitat del desig i del grau d'obertura, del grau de pobresa i d'infantesa espiritual i d'abandó. Potser aquí rau la clau de l'evangeli d'avui.

Malgrat l'avertiment final, "Vetlleu, doncs, perquè no sabeu el dia ni l'hora", les deu dames d'honor, tant les desassenyades com les prudentes, s'adormen. La diferència entre elles és que les primeres s'han assegurat de tenir prou oli per tornar a encendre les torxes quan es despertin, mentre que les altres no han pres aquesta precaució.

La saviesa és aquí, òbviament, preparació. És una certa previsió que ens permet, als que anem camí de l'Espòs, de vèncer la temptació i vèncer qualsevol obstacle que ens impedeixi arribar a Ell plenament. La saviesa és saber com actuar i què fer quan se'ns demana que estiguem alerta i vigilants. La manca de saviesa pot ser manca de desig autèntic, manca de disposar-se i de posar tots els mitjans possibles de part nostra.

El manament de les poc prudentes no és adormir-se sinó no preparar-se, estar distretes, no estar 'focalitzades'. Dormir és, més aviat, senyal de confiança. Com va escriure una vegada el poeta francès Charles Péguy, l'home que no dorm no confia en Déu: "No m'agrada l'home que no dorm. . . El somni pot ser la meva creació més bella. . . perquè el somni aconsegueix el que la raó no pot, el lliurament de l'home". Dormir és senyal de confiança en que el Senyor s'ocuparà dels desitjos més profunds i les activitats més frenètiques de la meua vida, i que podré descansar en Ell i, quan em digui, Ell em despertarà i prepararà la meua ment i les meves mans per als treballs del dia. Això és saviesa, una confiança que resulta en la disponibilitat per anar i fer el que el Senyor em demani.

L'oli representa el tipus de bones accions que Jesús recomana - "justícia, misericòrdia i fidelitat" (Mt 23,23) i que quedaran tan gràficament il·lustrades a la paràbola final del Gran Judici (Mt 25,31-46). Les noies desassenyades representen el tipus de creients representats al final del sermó de la muntanya: aquells que criden: "Senyor, Senyor", però no tenen bones obres per acompanyar aquesta confessió de fe (Mt 7,21-27). Els savis poden fins i tot "dormir", morir, abans de la vinguda del Senyor, com se'ns diu a l'epístola, però quan Ell vingui, sortiran al seu encontre, amb les "torxes" de les seves bones obres brillants (cf. Mt 5,16).

Tenir oli d'amor i bones obres no s'improvisa i no ho pot suplir una altra persona, una no pot donar-ne del seu a una altra, per respecte a la dignitat i la llibertat de la persona. Però Déu tot-misericordiós sempre s'empassarà senceres les nostres inseguretats i dubtes. I sortirà a cercar les ovelles i els fills i les filles perdudes.

La paràbola –i l'Evangelí en el seu conjunt– ens recorden que les paraules d'acomiadament a l'Eucaristia, "Aneu en pau a estimar i servir el Senyor", no són una conclusió perfecta del ritu, sinó un programa per viure el manament de l'amor a Déu i al proïsme (Mateu 22,37-40). Les persones que porten aquest manament gravat al cor com a resposta agraïda a l'amor rebut, sempre tenen amb elles l'"oli" necessari per a la salvació; poden "dormir" sense ansietat de ser atrapades per l'arribada sobtada del Senyor.

ETIQUETES

[SAVIESA](#) [CONFIANÇA](#) [DORMIR](#) [OLI](#) [BONES OBRES](#)